

De-oi adormi...

Mihai Eminescu

De-oi adormi curând
În noaptea uitării,
Să mă duceți tăcând
La marginea mării.

Nu voi sicriu bogat,
Făclie și flamuri,
Ci-mi împlețiți un pat
Din tinere ramuri.

Să-mi fie somnul lin
Și codrul aproape,
Luceasc-un cer senin
Pe-adâncile ape,

Care-n dureri adânci
Se nalță la maluri,
S-ar atârna de stânci
Cu brațe de valuri,

Se nalță, dar recad
Și murmură-ntr-una,
Când pe păduri de brad
Alunecă luna.

Și nimeni-n urma mea
Nu-mi plângă la creștet,
Doar moartea glas să dea
Frunzișului veșted.

Să treacă lin prin vânt
Atotștiutoarea,
Deasupra-mi teiul sfânt
Să-și scuture floarea.

Cum n-oi mai fi pribeag
De-atunci înainte,
M-or troieni cu drag
Aduceri aminte,

Ce n-or ști că privesc
O lume de patimi,
Pe când liane cresc

POEZII ONLINE

Pe singurătate-mi.